

[Finansministeren.]

35 000 kr. I de øvrige sognekommuner foreslås grænserne forhøjet fra 9 000-11 000 kr. til 14 000-20 000 kr. og i amtskommunerne fra 9 000-12 000 kr. til 15 000-25 000 kr. Samtidig foreslås fradraget pr. lejlighed ud over én i alle de nævnte kommuner forhøjet fra 2 000 kr. til 3 000 kr.

Med hensyn til forslagernes enkelte bestemmelser skal jeg henvise til de bemærkninger, der ledsager de to lovforslag.

Da det er af afgørende betydning for kommunernes budgetlægning og for tilrettelæggelsen af arbejdet med udskrivningen af ejendomsskatterne for det kommende skatteår, at der hurtigst muligt træffes afgørelse af disse spørgsmål, skal jeg tillade mig at anbefale lovforslagene til hurtig og velvillig behandling her i folketinget.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om statsens istjeneste*.

De gældende love om isbrydning, der er fra 1922 og 1925, pålægger henholdsvis visse skibe, der anløber danske havne inden for en nærmere angiven periode, og havne med vanddybde af 5 m eller derover at betale de i de pågældende love fastsatte isafgifter.

Disse afgifter har ikke siden lovenes vedtagelse været reguleret, og nærværende lovforslag, der tilsigter at tilvejebringe fornøden hjemmel til at regulere isafgifterne under hensyn til det til enhver tid gældende prisniveau, må ses som et led i de almindelige bestræbelser for at opnå bedre balance på statsbudgettet.

Af praktiske grunde har man samlet forslagene i ét lovforslag, i hvilket man tillige har medtaget de bestemmelser fra de nævnte love fra 1922 og 1925, som fremdeles er gældende.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale dette til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Boligministeren (Kjærbøl): Jeg tillader mig herved for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om kreditforeninger*.

Anledningen til forslagens fremsættelse er

den betænkning, som kommissionen vedrørende landbrugets kreditforhold har afgivet.

Selv om kommissionen endnu ikke har tilendbragt sit arbejde og den foreliggende betænkning således kun betegner en foreløbig afslutning på kommissionens overvejelser, synes jeg, at det er på sin plads her at bringe kommissionens medlemmer en tak for det store arbejde, der er udført. Betænkningen afspejler klart de betydelige modsætninger, der har præget arbejdet i kommissionen, og som det har været vanskeligt at forene. De resultater, man er nået til, betegner derfor heller ikke nogen revolution af realkreditens forhold, men der er på den anden side tilvejebragt et betydeligt materiale, der belyser landbrugets låneforhold på en fortrinlig måde.

Kommissionens forskellige forslag, der vedrører såvel etablering af nye låneinstitutter som gennemførelsen af en række ændringer i gældende lovgivning, overvejes nu nærmere, og som et resultat af disse overvejelser fremsættes altså hermed forslag om gennemførelsen af de af kommissionen foreslåede ændringer i kreditforeningslovgivningen.

Ud over disse ændringer fremkommer man tillige med forslag til forskellige ændringer af mere teknisk art, som kreditforeningernes stående fællesudvalg har taget initiativet til, og endelig har ministeriet fundet det rigtigt derudover at foreslå enkelte ændringer.

Det vigtigste af kommissionens forslag går ud på at ophæve den begrænsning i adgangen til at belåne landbrugets løsøre, der blev indført i 1936, og som går ud på, at værdien af medpantsat besætning og inventar til en landbrugsejendom ved låneudmålingen ikke må sættes højere end 10 pct. af værdien af jord og bygninger.

De betænkeligheder, som i 1936 førte til indførelsen af denne begrænsning, gør sig vel stadig gældende, men på baggrund af oplysningen om, at en ophævelse af begrænsningen vil give mulighed for en noget større realkreditbelåning, har ministeriet dog fundet det rigtigt, at foreningerne får adgang til selv at foretage den fornødne afvejning i hver enkelt lånesag uden at være bundet af en generel begrænsning.

Kommissionens andet forslag går ud på at gøre kreditforeningernes tilbudsgivning

[Boligministeren.]

mere alsidig end hidtil, idet det foreskrives, at der altid skal gives tilbud i serier både med kortere og med længere amortisations-tid.

Endelig foreslår kommissionen et par ændringer, der tilsigter at støtte kurs-niveaueet gennem en vis begrænsning i kreditors konverteringsrisiko.

De ændringsforslag, det stående udvalg har taget initiativet til, er i det væsentlige ændringer, der er foranlediget af den udvikling, der har fundet sted, siden den nu-gældende kreditforeningslov trådte i kraft. Det drejer sig om regulering af nogle beløbs-grænser og om en ajourføring af visse for-ældede bestemmelser.

Ministeriet har fundet anledning til at foreslå en uddybning af kreditforenings-lovens bestemmelser om aldersgrænse for funktionærer. Der er for så vidt ikke tale om nogen realitetsændring, men kun om et forslag, der skulle sikre en mere fast praksis på dette område.

Jeg skylder at sige, at kreditforeningernes stående fællesudvalg, som man har drøftet sidstnævnte forslag med, har taget afstand fra forslaget, idet man mener, at det skærper ministeriets tilsynsmyndighed ud over, hvad der var forudsat ved kreditforeningslovens gennemførelse.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til det høje folketings hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændringer i postloven.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2163, udvalgets tillægsbetænkning i tillæg B. sp. 167).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Udvalgets ordfører (Poul Hansen [Svendborg]): Mellem lovforslagets anden og tredje behandling har udvalget holdt et møde, og et flertal, nemlig alle udvalgets medlemmer på ét nær, indstiller lovforslaget til vedtagelse i den skikkelse, det fik efter afstemningen ved anden behandling. Et mindretal, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, kan ikke stemme for lovforslaget.

Rager: Ved lovforslagets anden behandling meddelte jeg, . . .

Formanden: Jeg henstiller, at der er mere ro i salen.

Rager: . . . at såfremt lovforslaget efter den fornyede udvalgsbehandling kunne forventes ved den endelige afstemning at ville få en sådan form, at lokalportoen faldt bort, ville jeg stemme imod lovforslaget. Dette agter jeg at fastholde.

Jeg kan imidlertid ikke undlade at knytte nogle bemærkninger dels til de begivenheder, der er sket, siden vi havde sagen til anden behandling, dels til nogle af de kendsgerninger, som må danne baggrund for lovforslagets behandling.

Der foreligger en tillægsbetænkning, som oplyser, at udvalget har holdt et møde, samt at der er et flertal og et mindretal — og mere står der ikke i betænkningen.

Jeg må sige, jeg havde den opfattelse, at det efter den nye forfatnings gennemførelse var meningen, at man til sikring af lovforslagernes forsvarlige og tilbunds-gående behandling skulle tilrettelægge denne således, at lovforslagene, når der havde været rejst indvendinger imod dem i den form, hvori de forelå efter anden behandling, skulle gå til fornyet udvalgsbehandling, hvorimod man, såfremt dette ikke var tilfældet, roligt kunne lade dem glide videre. Hensigten med at lade lovforslagene gå tilbage til udvalget må formentlig have været den — og det er da også sket i nogle tilfælde — at et udvalg virkelig har taget sagen op til en realitetsbehandling, og ikke mindst at